

un dels exponents més importants i prestigiosos en la promoció i difusió de la cultura musical al nostre país.

Durant els últims anys, la necessitat de perfeccionar i modernitzar l'Orquestra Nacional s'ha evidenciat com a imprescindible tant per fer front a les exigències artístiques creixents, com per possibilitar l'expansió de les seves activitats i una projecció internacional adequada.

Per a la consecució d'aquests objectius es fa indispensable l'adopció de diverses mesures, entre les quals es troba la revisió amb caràcter prioritari de l'actual plantilla de professors d'aquest conjunt simfònic. El nombre actual dels seus membres ni respon a les exigències de les modernes partitures —que constitueixen majoria en el repertori musical habitual de les orquestres— ni permet disposar de dobles solistes en alguns dels instruments fonamentals. Aquestes limitacions repercuteixen desfavorablement, com és obvi, en la qualitat artística de l'Orquestra Nacional.

Aquesta necessitat inajornable de l'Orquestra Nacional, unida a la complexitat de les proves selectives per proveir les places de professors músics i a l'exigència de programar amb l'antelació suficient les pròximes temporades, són els factors determinants del caràcter urgent de les mesures que es pretenen regular. En virtut d'això, i en ús de l'autorització continguda a l'article vuitanta-sis de la Constitució, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia tres de setembre de mil nou-cents vuitanta-dos,

DISPOSO:

Article primer.—U. La plantilla de places no escalafonades de professors de l'Orquestra Nacional es fixa en cent vint-i-dues places, amb un increment de vint-i-dues sobre les consignades als pressupostos generals de l'Estat per a mil nou-cents vuitanta-dos.

Dos. S'amortitza la plaça no escalafonada d'arxiver de l'Orquestra Nacional, i subsisteix la d'avisador consignada als pressupostos generals de l'Estat per a mil nou-cents vuitanta-dos; en conseqüència, el concepte pressupostari queda redactat de la manera següent:

«115. Diversos. De funcionaris amb índex de proporcionalitat 4 o equivalent.

2. Personal no escalafonat.	
Clau PNE. Grau 1. Plantilla 1.	
Plantilla neta 1. Vacants 0.	
Sou	289.440
Grau inicial	12.000
Triennis	42.336
Pagues extraordinàries	60.296
	404.072»

Article segon.—Reglamentàriament s'han d'especificar els professors segons instruments o especialitats dins el total de places fixades a l'article primer punt u anterior.

Article tercer.—U. Es concedeixen els suplementes de crèdit següents a la secció vint-i-quatre «Ministeri de Cultura».

Servei zero u «Ministeri, Subsecretaria i Serveis Generals».

112. Diversos. «De funcionaris d'índex de proporcionalitat 10 o equivalent».

	Pessetes
6. Personal no escalafonat	18.572.400
122. Diversos. «Administració Civil» . .	13.024.969
Total suplement secció 24	31.597.368

Dos. En conseqüència, el concepte pressupostari queda redactat de la manera següent:

«112. Diversos. «De funcionaris d'índex de proporcionalitat 10 o equivalent».

6. Personal no escalafonat. Professors de l'Orquestra Nacional.

Clau PNE. Grau 2. Plantilla 122.
Plantilla neta 122. Vacants 0.

Sou	88.279.200
Grau inicial	6.000.000
Triennis	24.696.000
Pagues extraordinàries.	19.829.200
	138.804.400»

Tres. El finançament dels suplementes de crèdit que es fixen a l'apartat u d'aquest article s'ha de realitzar amb càrrec a les previsions de recursos que integrin els pressupostos generals de l'Estat per a mil nou-cents vuitanta-tres.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

La dotació de places de la plantilla que s'amplia té vigor des de l'u de setembre de mil nou-cents vuitanta-dos, mentre que els suplementes de crèdit que s'aproven tenen efectes econòmics de l'u de gener de mil nou-cents vuitanta-tres.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogades les lleis de trenta-u de desembre de mil nou-cents quaranta-sis (Prefectura de l'Estat, «Butlletí Oficial de l'Estat» de dos de gener de mil nou-cents quaranta-set) i la número seixanta-cinc/mil nou-cents seixanta-quatre, d'onze de juny (Prefectura de l'Estat, «Butlletí Oficial de l'Estat» de quinze següent).

Madrid, tres de setembre de mil nou-cents vuitanta-dos.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELOY BUSTELO

25449 REIAL DECRET LLEI 17/1982, de 24 de setembre, pel qual s'estableix als seixanta-cinc anys l'edat de jubilació forçosa dels funcionaris del cos de professors d'educació general bàsica. («BOE» 234, de 30-9-1982.)

L'Estatut del Magisteri Nacional Primari, aprovat pel Decret de vint-i-quatre d'octubre de mil nou-cents quaranta-set, estableix l'edat de setanta anys per a la jubilació forçosa dels professors d'ensenyament general bàsic.

Els estudis realitzats permeten disminuir l'edat de jubilació forçosa dels professors d'EGB, cos de funcionaris en què els condicionants d'edat comporten dificultats per a l'exercici de la seva tasca; d'aquesta manera no només es propicia una jubilació anticipada d'aquests funcionaris, sinó que es tracta de potenciar una millora en el rendiment i qualitat de l'ensenyament.

D'altra banda, no es pot oblidar que una mesura d'aquesta naturalesa influeix decisivament en la programació dels cursos, el període dels quals no coincideix amb l'exercici econòmic; per això la urgència de la mesura, que no s'ha de demorar, ja que altrament se n'endarreriria un any la virtualitat pràctica.

La necessitat i urgència, que han quedat ponderades, han estat els factors determinants per a l'adopció

d'aquesta disposició, que, d'altra banda, es trobava en un avançat estat de tramitació legislativa.

En virtut d'això, i en ús de l'autorització continguda a l'article vuitanta-sis de la Constitució i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia vint-i-quatre de setembre de mil nou-cents vuitanta-dos,

DISPOSO:

Article primer.—La jubilació forçosa al cos de professors d'educació general bàsica es declara d'ofici quan el funcionari compleix els seixanta-cinc anys d'edat.

Article segon.—No obstant el que preveu l'article anterior, la jubilació es gradua de la manera següent:

— L'any mil nou-cents vuitanta-dos s'han de jubilar els funcionaris amb seixanta-nou anys complerts.

— L'any mil nou-cents vuitanta-tres s'han de jubilar els funcionaris amb seixanta-vuit i seixanta-set anys complerts.

— L'any mil nou-cents vuitanta-quatre s'han de jubilar els funcionaris amb seixanta-sis i seixanta-cinc anys complerts.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.—Als funcionaris que es jubilin en les anualitats i en la forma establertes a l'article segon se'ls computa, a efectes passius, un nou trienni, sempre que l'hagin perfet, en cas d'haver continuat en actiu fins a l'edat de setanta anys.

Segona.—Als funcionaris afectats per aquest Reial decret llei se'ls ha d'aplicar, al seu moment, la nova Llei de Seguretat Social dels funcionaris, en els termes que aquesta Llei estableixi.

Tercera.—L'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret llei s'estén als funcionaris del cos de directors escolars.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, vint-i-quatre de setembre de mil nou-cents vuitanta-dos.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELO Y BUSTELO

25541 REIAL DECRET LLEI 18/1982, de 24 de setembre, sobre fons de garantia de dipòsits en caixes d'estalvis i cooperatives de crèdit. («BOE» 235, d'1-10-1982.)

El creixement i extensió de l'activitat de les cooperatives de crèdit a dipositants no vinculats a aquelles, o que no tenen la possibilitat de discernir la situació interna de l'entitat a la qual confien els seus fons, fan necessari, per raons d'equitat i equiparació de tracte, crear un fons de garantia de dipòsits en cooperatives de crèdit amb la finalitat de protegir els dipositants, i en especial els estalviadors modestos.

Així mateix, les raons per les quals es va dotar de personalitat jurídica el Fons de Garantia de Dipòsits en establiments bancaris (Reial decret llei quatre/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-vuit de març) aconsellen ara fer el

mateix amb el de les caixes d'estalvis, alhora que es reforcen els recursos econòmics dels fons existents.

En virtut d'aquestes consideracions, en ús de l'autorització continguda a l'article vuitanta-sis de la Constitució, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia vint-i-quatre de setembre de mil nou-cents vuitanta-dos,

DISPOSO:

Article primer.—U. El Fons de Garantia de Dipòsits en Caixes d'Estalvis, creat pel Reial decret dos mil vuit-cents seixanta/mil nou-cents vuitanta, de quatre de desembre, té personalitat jurídica pública, amb plena capacitat per al desenvolupament dels seus fins en règim de dret privat i sense cap subjecció a les normes reguladores de les entitats estatals autònomes i de les societats estatals.

Dos. Té per objecte garantir els dipòsits a les caixes d'estalvis en la forma i quantia que estableixi el Govern, així com realitzar totes les actuacions que estimi necessàries per reforçar la solvència i millorar el funcionament de les caixes en defensa dels interessos del mateix Fons.

Tres. El Fons el regeix i administra una comissió gestora integrada per quatre representants del Banc d'Espanya, un dels quals n'exerceix la presidència, i per quatre de les caixes d'estalvis, nomenats pel Ministeri d'Economia i Comerç, a proposta del Banc d'Espanya.

Article segon.—U. Es crea el Fons de Garantia de Dipòsits en les Cooperatives de Crèdit, amb personalitat jurídica pública i plena capacitat per al desenvolupament dels seus fins. La seva activitat es porta a terme en règim de dret privat i sense subjecció a les normes reguladores de les entitats estatals autònomes i de les societats estatals.

Dos. Té per objecte garantir els dipòsits a les caixes rurals i altres cooperatives de crèdit inscrites al Registre Especial, creat a l'article tres punt u, del Reial decret dos mil vuit-cents seixanta/mil nou-cents setanta-vuit, de tres de novembre, en la forma i quantia que estableixi el Govern, així com realitzar totes les actuacions que estimi necessàries per reforçar la solvència i millorar el funcionament de les cooperatives en defensa dels interessos del mateix Fons.

Tres. El Fons el regeix i administra una comissió gestora, integrada per quatre representants del Banc d'Espanya, un dels quals n'exerceix la presidència, i per quatre de les cooperatives de crèdit nomenats pel Ministeri d'Economia i Comerç, a proposta del Banc d'Espanya.

Article tercer.—El patrimoni dels fons de garantia de dipòsits en caixes d'estalvis i en cooperatives de crèdit s'ha de nodrir amb aportacions anuals de les entitats integrades en cadascun d'aquests fons, equivalents a l'u per mil dels seus dipòsits, i amb aportacions anuals del Banc d'Espanya iguals al conjunt d'aquelles aportacions. Quan el saldo dels avançaments del Banc d'Espanya a un fons superi quatre vegades la quantia de les aportacions de les entitats i el Banc d'Espanya de l'últim exercici, el Govern pot elevar aquella xifra, a proposta del Banc d'Espanya, al dos per mil per a aquest Fons.

Si, per contra, un fons arriba a una quantia suficient per als seus fins, i amb la liquidació prèvia dels avançaments del Banc d'Espanya, aquest últim pot acordar una disminució de les aportacions anuals que s'han esmentat abans.

Article quart.—El règim fiscal dels fons de garantia de dipòsits en caixes d'estalvis i en cooperatives de crèdit és el següent:

a) Respecte de l'impost sobre societats se'ls apliquen les normes de l'article cinquè, u, de la Llei seixanta-u/mil nou-cents setanta-vuit, de vint-i-set de desembre, previstes per al Banc d'Espanya.